

rent, uti e. g. urendi proprietas ignito ferro inhaeret, sed potius συνδύασις, sive junctio, & vero persona, natura, & idiomata divina, vel ipsis patentibus Reformatis, nihil aliud sint, quam unum idemque a parte rei, & saltem juxta modum concipiendi nostrum a se invicem differant, luce clarus patet, συνδύασιν hanc reipsa nihil aliud, quam unionem personalem esse, quam Viri doctissimi (de Reformatis loquitur) nobiscum fatentur, & per consequens nihil plane impedire, quo minus nobiscum fateantur, e. g. idiomata naturarum inter se realiter, & quidem per συνδύασιν communicari. Et p. 394 ubi : *Omnis communicatio κατὰ μέθεξιν, μετένθεξιν, μητρὶν & ἐνύπαρξιν hic in exilium agitur, & sola ἐνωσις, sola συνδύασις rebus explicandis a nobis adhibetur, non est, quod Viri acutissimi amplius a nobis dissentiant, aut Eutychianismi, vel contradictionis aut absurditatis, scabiem sententiae nostrae affundant. Nec, si eidem fateantur, mentem hic nostram orthodoxam esse, Nestorianismi, heresios, errorisque fundamentalis labem, & nos amplius ipsis, adspergemus.*

§. V. Utinam autem ita facile negotium confici posset, prout prima fronte apparet. Nam sanctissimum depositum veritatis coelestis in hac quoque doctrina longe pretiosius est, quam ut tanta facilitate neglegi, aut adversariis tradi, possit. Quod ut eo facilius pateat, observanda erunt sequentia, ad quae hac controversia recurrat. Et I. quidem verum est, Theologos A. C. quotquot majestatis, carni Christi communicatae, defensores fuerunt, unanimiter sensisse, et etiamnum docere, quod *Communicatio Idiomatum fiat καθ' ἐνωσιν & συνδύασιν*, id est, *VIVENTIIS*, nempe personalis, ut hac ratione hanc communicationem ab omnibus aliis communicationum classibus distinguant, eamque, non aliunde, quam ex illa unione personali individuali nexo fluere ostendant, utpote quae non saltem sit συνδέομη qualiscunque, qualis in alia *accidentali unione* datur, sed *κοινωνική communicativa*, inferens actualem quandom communicationem tum *hypostaseos*, tum *naturarum* inter se,